

Arrest

nr. 277 446 van 15 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd op 10 mei 2022 vastgesteld bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10 mei 2022 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 11 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 10.05.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [T.]
Voornaam: [A.] [...]
Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen. (PV nummer [...] van de politiezone van PZ ANTWERPEN.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, § 2, 3°, 62, § 2, 74/11, § 1, 1° en 74/14, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.

Zijn betoog luidt als volgt:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”

De motivering luidt verder als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen. (PV nummer [...] van de politiezone van PZ ANTWERPEN.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van drie jaar ‘proportioneel’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het gegeven dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn bij het verkopen van verdovende middelen. Er worden aldus geen specifieke omstandigheden aangaande de feiten aangehaald. Verzoeker wenst reeds hier te benadrukken dat hij geen[s]zins verdovende middelen verkocht heeft of geen[s]zins de intentie gehad heeft verdovende middelen te verkopen. Hij wijst er verder op dat dit gegeven blijkt uit de omstandigheden van de vaststellingen door de betrokken politieagenten. Zo had verzoeker enkel een gebruikershoeveelheid cannabis op zak, werden er geen grote bedragen aangetroffen bij verzoeker, had verzoeker geen gsm op zak,

Verder wenst verzoeker volgende gegevens te benadrukken: het feit dat het zijn eerste contact was met de Belgische autoriteiten, het feit dat hij de strafrechtelijke inbreuk betwist en zijn vermoeden van onschuld zolang hij niet veroordeeld is, diende gerespecteerd te worden, enz...

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert. De feiten dienen zoals hoger reeds uiteengezet ernstig genuanceerd te worden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van drie jaar nu verzoeker geen voorgaanden heeft en het vermoeden van onschuld geldt, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de termijn van drie jaar:

Eerste subonderdeel,

In eerste instantie verwijst de bestreden beslissing naar het gegeven dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn bij het verkopen van verdovende middelen, dat hiervan een PV is opgemaakt, en dat gezien het ernstig karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In tweede instantie wordt verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politie, dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen en dat er geen sprake is van een medische problematiek.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van drie jaar.

Het gaat om louter automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is opvallend.

In eerste instantie stelt verwerende partij dat zij rekening gehouden hebben met de artikelen 3 en 8 EVRM. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker.

In tweede instantie verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoeker verdovende middelen verkocht zou hebben. Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker de strafrechtelijke inbreuk betwist en dat het vermoeden van onschuld moet gelden.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 2 jaar hoger is.

Er wordt meteen drie jaar opgelegd, hoewel verzoeker niet veroordeeld is door de Correctionele rechtbank en het vermoeden van onschuld aldus speelt.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/[11] §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De termijn vereist een afweging rekening houdend met de ‘specifieke omstandigheden’, wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

Hier wenst verzoeker te benadrukken dat hij de tenlastelegging betwist en dat het vermoeden van onschuld gerespecteerd diende te worden.

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van drie jaar gelet op de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde proportioneel is. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van drie jaar omdat verzoeker verdovende middelen verkocht zou hebben, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden nu het vermoeden van onschuld speelt. Er is geen specifieke motivering waarom er net een termijn van drie jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van 1 of 2 jaar.

Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die drie jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers geuid dat verzoeker, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vertrek uit het Rijk geen enkele termijn werd toegestaan. Verweerder heeft verder uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hij heeft hierbij toegelicht dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij de verkoop van verdovende middelen en hij, gezien de ernst van deze feiten, wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder heeft ook toegelicht dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en ook aangaf geen medische problemen te hebben. Hij heeft tevens gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing niet verenigbaar zou zijn met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verweerder heeft gemotiveerd dat hij, gelet op de elementen die verzoekers situatie kenmerken, het belang van de immigratiecontrole en de vereiste om de openbare orde te handhaven, een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel acht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de bestreden beslissing wordt verwezen naar gegevens die eigen zijn aan verzoeker kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat het gaat om een louter automatische standaardmotivering, die in strijd zou zijn met de in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Door voor te houden dat de gegevens waarop de bestreden beslissing is gesteund onjuist zijn, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht. De feitelijke gegevens waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing vinden daarenboven steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien aan de betrokken vreemdeling geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Het staat niet ter discussie dat op 10 mei 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat hem geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag heeft of dat de in deze beslissing vermelde wettelijke bepaling geen basis kan vormen voor het opleggen van het inreisverbod.

Verzoeker houdt daarnaast voor dat de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod disproportioneel is en dat verweerder automatisch heeft geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar.

De Raad dient aan te geven dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is louter beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt, maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. De enige vereiste, naast het feit dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, bestaat erin dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking moeten worden genomen. Uit de algehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. Een eenvoudige lezing van deze motivering leert immers dat verweerder een groot belang heeft gehecht aan het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij de verkoop van verdovende middelen. Verweerder heeft geuid dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat het daarom, gelet op het belang dat moet worden gehecht aan de immigratiecontrole en de nood tot handhaven van de openbare orde, proportioneel is om te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, kan uit het gegeven dat verweerder niet nog nader in detail heeft uiteengezet welke vaststellingen door de politiediensten werden gedaan niet worden afgeleid dat de motivering van de bestreden beslissing kaduuk is of dat geen rekening zou zijn gehouden met de omstandigheden die zijn situatie kenmerken. Verweerder heeft verder toegelicht dat verzoeker niet aangaf een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, dat verzoeker ook geen gezondheidsproblemen heeft meegedeeld, en dat een risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM evenmin aannemelijk werd gemaakt. Deze uiteenzetting laat zonder meer toe te begrijpen waarom verweerder meende dat er geen redenen waren om een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan drie jaar op te leggen.

Daarenboven moet worden gesteld dat het, in casu, niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat uit verzoekers gedrag kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, nu hij reeds op heterdaad werd betrapt bij de verkoop van verdovende middelen. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld voor een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststelling dat hij wel werd betrapt bij de verkoop van verdovende middelen. Deze feitelijke vaststelling vindt steun in een administratief verslag van de politiediensten en in het bevel tot aanhouding dat door een onderzoeksrechter werd uitgevaardigd. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat hij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verzoeker lijkt in zijn verzoekschrift de vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten te willen in vraag stellen. Hij stelt dat hij enkel een gebruikershoeveelheid hasj maar geen grote bedragen cash en evenmin een gsm op zak had en dat hij aldus geenszins verdovende middelen heeft verkocht en dat hij ook niet de intentie had om dit te doen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat een onderzoeksrechter heeft vastgesteld dat er camerabeelden bestaan van de door verzoeker gepleegde feiten, dat een vrouw verklaarde hasj te hebben aangekocht bij verzoeker en een kompaan, en dat zowel

bij deze vrouw als bij verzoeker een hoeveelheid hasj werd aangetroffen in een soortgelijke verpakking. Door te pogen de vaststellingen die werden gedaan te minimaliseren of te ontkennen toont verzoeker niet aan dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of dat kennelijk onredelijk werd opgetreden. Ook door erop te wijzen dat hij voorheen geen contact had met de Belgische autoriteiten toont verzoeker dit niet aan.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld blijkt niet.

3.1.2.3. Verzoeker laat voorts na uiteen te zetten op welke wijze volgens hem de artikelen 1, § 2, 3° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel – bij gebrek aan de vereiste toelichting – onontvankelijk zijn.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 74/11, § 1, eerste en vierde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Artikel 8 EVRM

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.”

Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en dat ook ‘zakelijke’ contacten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat:

“The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of “private life”. However, it would be too restrictive to limit the notion to an “inner circle” in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world.

This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual’s activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time.”

Vrije vertaling:

“Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip ‘privéleven’ te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de ‘inner circle’ waarin het individu

zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd."

2.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker gehoord werd en dat verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties, waaronder ook professionele relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

In eerste instantie wordt aldus opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoeker ziet deze overwegingen hier voor herhaald en ze sluit er zich bij aan.

'a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).'

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en op zijn gezondheid.

De bestreden beslissing dient bijgevolg reeds om vermelde redenen vernietigd te worden.

Het hoorrecht dient te gaan over het inreisverbod en de gevolgen hiervan voor het gezins- en privéleven van verzoeker.

Er is aldus geen hoorrecht gerespecteerd. Verzoeker is niet gehoord door een ambtenaar waar hij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van zijn privéleven.

3.

De bestreden beslissing stelt tevens het volgende:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11"

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers privéleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben. Deze stereotiepe motivering vloeit voort uit het feit dat verzoeker niet deugdelijk gehoord is.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers privéleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Bovendien is een verhoor door de politie niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie vereist is. De politie is tussengekomen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Als hij gehoord was had hij deze gegevens kunnen voorbrengen en dit zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van drie jaar die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat. Een faire-balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker de strafrechtelijke inbreuk betwist en dat het vermoeden van onschuld moet gelden.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze [...] gehandeld.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.”

3.2.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, enkel geldt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is echter geen verwijderingsbeslissing, zodat voormeld artikel in casu niet van toepassing is en bijgevolg niet kan zijn geschonden.

3.2.2.2. Verzoeker beroept zich verder op een schending van de hoorplicht. Hij betwist evenwel niet dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door de politiediensten werd gehoord en dat rekening werd gehouden met de verklaringen die hij aflegde.

De Raad dient daarnaast te benadrukken dat aan de doelstelling van de hoorplicht is voldaan indien een bestuurde in de mogelijkheid werd gesteld om de gegevens mee te delen die hij zelf nuttig achtte om de overheid toe te laten om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. In voorliggende zaak had verzoeker deze mogelijkheid, daar hij door de politie werd gehoord en uit de stukken van het dossier duidelijk blijkt dat hem de kans werd geboden om toelichting te verstrekken aangaande de rechtmatigheid van zijn verblijf en zijn eventuele familie- en gezinsleven en hem, ruimer, de mogelijkheid werd gegeven om elementen aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er belemmeringen bestonden wat betreft een onmiddellijke terugkeer naar zijn land van herkomst. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoeker niet de mogelijkheid had om de gegevens die hij zelf nuttig achtte mee te delen.

Er moet daarnaast op worden gewezen dat verzoeker nalaat aan te tonen dat er enige reglementaire bepaling bestaat waaruit blijkt dat de hoorplicht zou vereisen dat aan de persoon die wordt gehoord voorafgaandelijk wordt meegedeeld welke beslissing een bestuur overweegt te nemen. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting verder geenszins aannemelijk dat hij tijdens een bijkomend gehoor door een andere instantie dienstige gegevens had kunnen aanbrengen die hij in het kader van het gehoor door de politie niet kon verstrekken. Bovendien moet worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden; informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont met zijn betoog echter niet aan dat hij, indien hij nog bijkomend zou zijn gehoord, nog concrete gegevens had kunnen verstrekken die verweerder ertoe hadden kunnen brengen de bestreden beslissing niet te nemen of te opteren voor een inreisverbod met een andere geldigheidsduur. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn grief dat hij diende te worden gehoord.

3.2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker weliswaar verwijst naar het begrip "*privéleven*" en toelicht dat dit een ruim begrip is, doch niet aantoonbaar dat enig aspect van zijn privéleven dat effectief onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt door de bestreden beslissing effectief in het gedrang wordt gebracht en door verweerder onterecht buiten beschouwing werd gelaten. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift trouwens zelf aan nog maar enkele weken op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn en maakt geenszins aannemelijk dat hij ondertussen op het Schengengrondgebied toegelaten "*activiteiten van professionele of zakelijke aard*" heeft. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder een te beperkte invulling heeft gegeven aan de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM en dat een ruimere motivering omtrent zijn privéleven vereist was.

Er kan niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing onverenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2.4. Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel of het redelijkheidsbeginsel werden geschonden of dat niet werd voldaan aan de vereisten van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2.5. Verzoekers betoog dat hij betwist dat hij een strafrechtelijke inbreuk beging en dat het vermoeden van onschuld moet gelden laat de Raad, nu geenszins blijkt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op correcte feitelijke vaststellingen, evenmin toe te oordelen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

3.2.2.6. Verzoeker zet verder, in het kader van zijn tweede middel, niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk moeten worden beschouwd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK